

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **J. Š.Š.**, proti žalovanému **Ľ. Š.**, zastúpenému JUDr. **L. Š.**,
o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp.zn. 11 C 19/2007, na dovolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 20. januára 2010, sp. zn. 6 Co 393/2009 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Čadca rozsudkom zo 6. februára 2008, č.k. 11 C 19/2007-50 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov J. Š. a Ľ. Š. tak, že z vecí, ktoré mali v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, prikázal do vlastníctva žalovaného investície do rodinného domu č. X., zapísaného na LV X., kat. územie R., ako aj všetky hnutel'né veci, a to obývaciu stenu, sedáciu súpravu, chladničku Calex a televízor Tesla Orava so satelitom v hodnote 42 000,- Sk. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie podielu sumu 253 960,- Sk do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Žalobkyni a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Čadca súdny poplatok 18 237,- Sk do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Žiline uznesením z 20. januára 2010, sp.zn. 6 Co 393/2009 odvolanie žalovaného podľa § 218 ods. 1 písm. a) O.s.p. ako oneskorené odmietol. Z obsahu spisového materiálu mal preukázané, že v prejednávanej veci bol žalovanému uznesením súdu prvého stupňa zo 4. decembra 2007, č.k. 11 C 19/2007-44, ustanovený opatrovník na ochranu jeho

záujmov v konaní. Na základe tohto uznesenia, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28. decembra 2007, konal ďalej s opatrovníkom žalovaného a vo veci samej na pojednávaní 6. februára 2008 rozhodol. Napadnutý rozsudok doručil ustanovenému opatrovníkovi 27. februára 2008, ktorý proti rozsudku odvolanie nepodal. Keďže odvolanie nepodala ani žalobkyňa, napadnutý rozsudok nadobudol právoplatnosť 15. marca 2008. Na základe šetrenia, vykonaného po podaní odvolania odvolacím súdom nemohol odvolací súd jednoznačne ustáliť, či žalovaný sa v období pred rozhodnutím súdu prvého stupňa zo 4. decembra 2007, č.k. 11 C 19/2007-44 zdržiaval na neznámom mieste, alebo nie, ale z hľadiska toho, či bolo odvolanie proti napadnutému rozsudku podané včas, nie sú tieto pochybnosti smerodajné. Konštatoval, že uznesenie o ustanovení opatrovníka účastníkovi konania podľa § 29 ods. 2 O.s.p. je procesným rozhodnutím, ktoré sa v zmysle § 49 ods. 7 O.s.p. doručuje iba ustanovenému opatrovníkovi. Ak ustanovený opatrovník nepodá proti nemu odvolanie, stane sa právoplatným a na jeho základe súd ďalej koná už len s opatrovníkom. Iba jemu sa za osobu, ktorá je neznámeho pobytu, doručujú aj všetky písomnosti súdu, vrátane meritórneho rozhodnutia. Súd síce môže podľa § 29 ods. 4 O.s.p. zrušiť uznesenie o ustanovení opatrovníka vtedy, ak pominú dôvody, pre ktoré bol opatrovník ustanovený, ale ak sa tak nestane, za osobu neznámeho pobytu koná do právoplatného skončenia konania vo veci samej ustanovený opatrovník. Po preskúmaní veci mal preukázané, že v predmetnom spore nebolo do právoplatného skončenia konania uznesenie zo 4. decembra 2007, č.k. 11 C/19/2007-44 zrušené. Zároveň mal preukázané aj to, že opatrovník žalovaného prevzal napadnutý rozsudok do vlastných rúk 27. augusta 2008. Ak žalovaný podal sám odvolanie až 28. mája 2009 a nepodal návrh na odpustenie zmeškania lehoty podľa § 204 ods. 3 v spojení s § 58 ods. 1 O.s.p., jeho odvolanie bolo podané zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v ustanovení § 204 ods. 1 O.s.p. Uviedol, že na tomto konštatovaní nič nemení tvrdenie žalovaného, že napadnutý rozsudok sa mu dostal do dispozície prostredníctvom JUDr. L. Š. až 13. mája 2009, nakoľko odvolaním napadnutý rozsudok bol doručený jeho opatrovníkovi v súlade s ustanovením § 158 ods. 2 O.s.p. Na základe týchto zistení a právnych úvah odvolanie žalovaného ako oneskorené odmietol. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. c) a f) O.s.p. a ustanovením § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) O.s.p. Namietal, že v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd nesprávne odmietol jeho odvolanie ako oneskorené.

Včasnosť podania odvolania odôvodnil s poukazom na skutočnosť prevzatia rozsudku súdu prvého stupňa do vlastných rúk 13. mája 2009, kedy podľa jeho názoru začala plynúť lehota na podanie odvolania, a preto nemal dôvod podávať návrh na odpustenie zmeškania lehoty. K odňatiu možnosti konať pred súdom došlo podľa názoru žalovaného aj tým, že súd prvého stupňa mu vo veci ustanovil opatrovníka bez toho, aby pre to boli splnené podmienky stanovené § 29 ods. 2 O.s.p., čím mu znemožnil vyjadriť sa skutočnostiam tvrdeným žalobkyňou v konaní. Nesprávny postup odvolacieho súdu, spočíval podľa názoru žalovaného aj vo vykázaní jeho splnomocneného právneho zástupcu odvolacím súdom z pojednávacej miestnosti v konaní o odvolaní. Mal za to, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté aj vadou konania v zmysle ustanovenia § 241 písm. b) O.s.p., spočívajúcou v tom, že súdom ustanovený opatrovník vôbec nehájil jeho záujmy v predmetnom konaní. Taktiež mal za to, že odvolací súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom pochybil v tom, že predmetnú vec nesprávne právne posúdil, nakoľko sa pridržiaval nesprávneho názoru súdu prvého stupňa. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutia súdov nižších stupňov zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal najskôr, či jeho opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia

na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Podľa § 218 ods. 1 písm. a) O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene.

Odvolací súd je vždy povinný zaoberať sa včasnosťou podania odvolania. Ak dospeje k záveru, že odvolanie je podané oneskorene, uznesením odvolanie odmietne. V prípade potreby vykoná pred svojím rozhodnutím šetrenie nevyhnutné na zistenie, či je odvolanie podané oneskorene. Ak sa nepodarí všetky rozhodné okolnosti spoľahlivo zistiť a ak ostane včasnosť odvolania sporná, odvolací súd nemôže odvolanie odmietnuť. K odmietnutiu odvolania sú dané podmienky len vtedy, ak bude bez pochybností preukázané, že je oneskorené. Odmietnutie odvolania vyjadruje procesnú situáciu, v ktorej sa odvolací súd vôbec nezaoberá obsahom napadnutého rozhodnutia, pretože zistí, že odvolanie nebolo podané včas. Pokračovať v konaní o odvolaní môže odvolací súd iba vtedy, ak s oneskorene podaným odvolaním účastník zároveň požiada o odpustenie zmeškania lehoty a súd tejto jeho žiadosti vyhovie.

Z obsahu spisu vyplýva, že v predmetnej veci bol žalovanému v zmysle ustanovenia § 29 ods. 2 O.s.p. uznesením súdu prvého stupňa zo 4. decembra 2007, č.k. 11 C 19/2007-44 ustanovený opatrovník. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28. decembra 2007. Súd prvého stupňa v konaní pokračoval s opatrovníkom žalovaného a vo veci samej rozhodol na pojednávaní 6. februára 2008 rozsudkom č.k. 11 C 19/2007-50, ktorý doručil ustanovenému opatrovníkovi 27. februára 2008. Proti rozsudku odvolanie nepodala ani žalobkyňa, ani opatrovník žalovaného, a preto nadobudol právoplatnosť 15. marca 2008.

Opatrovníctvo nad osobou neznámeho pobytu je inštitútom sui generis. Pojmovým znakom tohto zastúpenia založeného rozhodnutím súdu je to, že vzťah medzi zástupcom

a zastúpeným trvá iba do času, kým súd zistí pobyt zastúpeného a kým sa ten dozvie o prebiehajúcom konaní. Ak odpadne prekážka neznámeho pobytu účastníka, zastúpenie zaniká. Z vyššie zistenej skutočnosti týkajúcej sa vzniku a trvania vzťahu zastúpenia žalovaného opatrovníkom, mal odvolací súd otázku nadobudnutia právoplatnosti rozsudku súdu prvého stupňa za nepochybné zistenú (doručením rozsudku súdu prvého stupňa opatrovníkovi žalovaného a žalobkyni a nepodaním opravného prostriedku opatrovníkom žalovaného, ani žalobkyňou, rozsudok súdu nadobudol právoplatnosť 15. marca 2008). Keďže odvolanie bolo podané až 28. mája 2009, zvrátiť následky oneskorene podaného odvolania by bolo možné jedine zachovaním postupu v zmysle ustanovenia § 58 ods. 1 O.s.p.

Podľa § 58 ods. 1 O.s.p. súd odpustí zmeškanie lehoty, ak ju účastník alebo jeho zástupca zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu a bol preto vylúčený z úkonu, ktorý mu patrí. Návrh treba podať do pätnástich dní po odpadnutí prekážky a treba s ním spojiť i zmeškaný úkon.

Odpustiť zmeškanie lehoty v zmysle § 58 ods. 1 O.s.p. je možné len v prípade zákonných procesných lehôt a pokiaľ to zákon nevylučuje (napr. § 204 ods. 3 O.s.p., § 230 ods. 3 O.s.p., § 240 ods. 2 O.s.p. a pod.).

Predpokladmi na odpustenie zmeškania lehoty je, že účastník zmeškal lehotu a z toho dôvodu bol vylúčený z úkonu, ktorý mu patrí, pričom dôvod zmeškania musí byť ospravedlniteľný a návrh na odpustenie zmeškania lehoty musí byť podaný včas, t.j. do pätnástich dní po odstránení prekážky a s návrhom musí byť spojený zmeškaný úkon. O návrhu na odpustenie zmeškania lehoty rozhoduje súd prvého stupňa formou uznesenia (§ 167 O.s.p.), ktoré sa doručuje len tomu účastníkovi, ktorý tento návrh podal. Právoplatnosťou uznesenia, ktorým sa odpustilo zmeškanie konkrétnej zákonnej lehoty, sa zo zákona priznávajú účinky pôvodne zmeškanému procesnému úkonu. Ak takéto uznesenie neexistuje, je záver, že odvolanie bolo podané oneskorene, nezvratný. Potom logicky, v zmysle ustanovenia § 218 ods. 1 písm. a) O.s.p., nastáva jediný zákonom predvídaný dôsledok, totiž, že odvolací súd takéto odvolanie odmietne bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti ním napadnutého rozhodnutia. Uplatnia sa tu totiž účinky právoplatnosti rozhodnutia, najmä toho jej znaku, ktorým je zásadná nezmeniteľnosť rozhodnutia, ktoré nebolo napadnuté včasným odvolaním (§ 159 ods. 1 a 3 O.s.p. a § 206 O.s.p.).

V posudzovanej veci, ako vyplýva z obsahu spisu, žalovaný spolu s opravným prostriedkom žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty nepodal, preto dovolací súd postup odvolacieho súdu, majúci za následok odmietnutie podania, považuje za náležitý. Vzhľadom k tomuto záveru je námietka žalovaného týkajúca sa nezákonnosti postupu súdu prvého stupňa spočívajúceho v ustanovení opatrovníka žalovanému a následne k znemožneniu žalovaného vyjadriť sa v konaní k skutočnostiam tvrdeným žalobkyňou, majúceho za následok odňatie možnosti konať pred súdom, irelevantná.

K odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom malo dôjsť podľa jeho názoru aj tým, že odvolací súd nepripustil účasť právneho zástupcu žalovaného na konaní pred odvolacím súdom. Po preskúmaní obsahu spisu dospel dovolací súd k záveru o neopodstatnenosti tejto dovolacej námietky.

Zo spisu je zrejmé, že žalovaný udelil 25. februára 2009 advokátovi JUDr. L. S. plnomocenstvo, aby ho zastupoval na Okresnom súde Čadca, ako aj v ďalšom konaní, najmä ho splnomocnil na nahliadnutie do spisu č.k. 11 C 19/2007, vrátane vyzdvihnutia dokladov, ktoré sa v ňom nachádzajú (č.l. 53). Na výzvu súdu prvého stupňa z 5. júna 2009, aby žalovaný oznámil súdu, v akom rozsahu splnomocnil advokáta na zastupovanie v konaní, žalovaný písomne reagoval podaním z 19. júna 2009 (č.l. 68), v ktorom oznámil, že advokáta JUDr. L. S. splnomocnil len na nahliadnutie do spisu vedeného na Okresnom súde Čadca vedeného pod sp.zn. 11 C 19/2007, vrátane vyzdvihnutia dokladov, ktoré sa v ňom nachádzajú, pričom výslovne uviedol, že mu nedal plnomocenstvo na plné právne zastupovanie v predmetnej veci. Vzhľadom na tieto skutočnosti nemožno odvolaciemu súdu vytknúť nesprávnosť žalovaným namietaného postupu odvolacieho súdu, spočívajúceho v tom, že účasť advokáta JUDr. L. S. v odvolacom konaní nepripustil. Odvolací súd naopak postupoval v súlade s ustanovením § 25 O.s.p., keď po zistení, že advokát JUDr. L. S. nemá žalovaným udelené plnomocenstvo na zastupovanie v predmetnom konaní, s ním, ako s jeho právnym zástupcom, v konaní, ďalej nekonal.

Nedôvodná je aj námietka žalovaného (opodstatnenosť ktorej bližšie nezrejml) o vade konania vyplývajúcej z § 237 písm. c) O.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený.

Procesnou spôsobilosťou sa označuje spôsobilosť účastníka samostatne alebo prostredníctvom svojho zvoleného zástupcu vykonávať pred súdom procesné úkony. Túto spôsobilosť majú účastníci v zásade v tom rozsahu, v akom majú spôsobilosť na právne úkony podľa hmotného práva. Úplná procesná spôsobilosť fyzickej osoby vzniká plnoletosťou, ktorá sa nadobúda dovŕšením osemnásteho roku, pred dosiahnutím tohto veku úplná procesná spôsobilosť vzniká len uzavretím manželstva. Procesne spôsobilí v obmedzenom rozsahu sú maloletí, ktorí majú spôsobilosť len na také právne úkony, ktoré sú svojou povahou primerané ich rozumovej a vôľovej vyspelosti zodpovedajúcej ich veku (§ 9 Občianskeho zákonníka). Procesne spôsobilé v obmedzenom rozsahu sú aj fyzické osoby, ktorých spôsobilosť na právne úkony bola obmedzená súdom. V preskúmvanej veci je zo spisu zrejmé, že žalovaný nepatrí ani do jednej z kategórie osôb, ktorých spôsobilosť na právne úkony by bola obmedzená celkom alebo úplne, pretože žalovaný je plnoletou fyzickou osobou, ktorá nebola spôsobilosti na právne úkony rozhodnutím súdu obmedzená, prípadne pozbavená.

Žalovaný svoje dovolanie odôvodnil aj tým, že v konaní došlo k inej vade konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) spočívajúcej v tom, že súdom ustanovený opatrovník nehájil jeho záujmy.

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Pokiaľ žalovaný za inú vadu konania považuje aj nesprávnosť zistení skutkového stavu veci súdmi nižších stupňov, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových

zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Žalovaný ďalej namietal aj skutočnosť, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobkyni (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. apríla 2011

JUDr. Vladimír Magura, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová